

Бѣла Петра на сонъ ѣ загуби.
И си дойде Гино при майка си,
И ѣ кажвитъ на своя-та майка:

„Петра, майко, менѣ ми сторила

Ми сторила голема страмота,

Ама и я, майко, ѣ загубифъ.“

Тога рече Гино'а-та майка:

„Защо, синко, менѣ не ми каза,

Оти Петра нищо не ти стори,

Туку ми те я тебе измамифъ!“

Сѣ разлюти Гино Арнауце,

И самъ себе Гино сѣ загина;

И ѣ рече на своа-та майка,

„Какъ ке жаятъ Петрина-та майка,

И ти, майко, за мене да жаяшъ.“

92.

Николче.

Де сж е чуло видело
Синъ баща на сждъ да кара,
Кжто Николче баща си?
Назадъ му ржци вжрзалъ,
Чи го напредъ конъ караше.
На кжде го караша?
По кади, по запти.
Една ми света неделя,
Вжрвели що ся вжрвели,
До нова нешма допрели,
Николчу слези отъ коня,
Да си очи-ти умии.
Тяйко му Николчу думаше:
„Никола, сино Никола!
Развжржи ми ржце-ти,
Да си очи-ти умиа,

Чи е днеска света неделя,
Да ся богу помоля.“
Никола отъ конъ посегна,
Двашъ му ржце-ти застегна.
Тяйко му Николу думаше:
„Да даде господъ, сино-льо,
Дур' да ся назадъ повжрнишъ,
Жина ти камжкъ да стани,
Деца-та дребни змейче-та,
Околу камжкъ да пищатъ!“
Чи Никола у тиехъ отиде,
И на врата похлопа;
Никой му врата не отвори,
Той погледна на цаклоту,
Чи жина му камжкъ станала,
И дечица пжстри змейчина.